

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/85/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124414563
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Šulek
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:6124414563.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Šuleka a členov senátu JUDr. Jany Vargovej a JUDr. Romana Tichého, v spore žalobcu: SetCar sk, a.s., so sídlom Ulica priemyselná 10, 038 52 Sučany, IČO: 50 387 189, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Tomáš Zboja, advokát s.r.o., IČO: 55 732 453, so sídlom Kuzmányho 4, 036 01 Martin, proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, o zaplatenie 405 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Martin č.k. 5C/130/2024-103 zo dňa 6.3.2025, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .
Žalobca **m á** voči žalovanej **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 405 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 405 Eur od 26.06.2024 do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a žalobcovi priznal voči žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.1

Súd prvej inštancie **p o** oboznámení sa s listinnými dôkazmi pripojenými do spisu, a to s listinným dôkazom na : č.l. 6 - správa o nehode, č.l. 7 – faktúra OF2420 401293, č.l. 8 – oznámenie o poistnom plnení zo dňa 22.05.2024, č.l. 9 – zmluva o prenájme vozidla zo dňa 23.04.2024, č.l. 10 – faktúra č. 2400306 so všeobecnými obchodnými podmienkami na prenájom osobných automobilov zo dňa 03.10.2018, č.l. 12 – oznámenie o poistnom plnení zo dňa 10.06.2024, č.l. 13 – zmluva o postúpení pohľadávky s oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 23.05.2024, č.l. 15 – uplatnenie nároku na náhradu škody, č.l. 16 – doklad č. 20240028 adresovaný žalovanému s podacím lístkom a zistil nasledovný skutkový a právny stav: Dňa 23.04.2024 došlo vo Martine ku škodovej udalosti na motorovom vozidle Volkswagen Golf, A., spôsobenej poškodenému. Škodová udalosť bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla Mercedes Benz E eč v. B., poisteného v poisťovni žalovaného. V dôsledku uvedeného bol poškodený nútený užívať náhradné vozidlo na zabezpečenie svojich potrieb a to cestu do práce a z práce, zapožičaním si náhradného motorového vozidla Hyundai i 30, ev. č. C. u žalobcu v zmysle zmluvy o nájme č. 261/217 zo dňa 23.04.2024. Po ukončení nájmu žalobca vystavil poškodenému faktúru č.240306 zo dňa 23.05.2024, s dátumom splatnosti 06.06.2024 na sumu 1.395,- €. Žalovaný dňa 10.06.2024 pristúpil k čiastočnej úhrade poistného plnenia v sume 990,- € ktorú zaslal priamo na účet žalobcu. Poškodený ešte predtým uzatvoril so žalobcom dňa 23.05.2024 zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorej predmetom bol nárok na náhradu škody vyplývajúcej z poistnej udalosti zo dňa 23.04.2024 z titulu náhrady účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla, ktoré poskytol poškodenému žalobca. V zmysle bodu 5. predloženej zmluvy o postúpení pohľadávky je

zrejme, že k úhrade faktúry došlo na základe vzájomného zápočtu, v dôsledku čoho žalobca vstúpil do práv a povinností poškodeného. Keďže žalovaný nenahradil škodu vo vzniknutom rozsahu, žalobca sa namiesto poškodeného v tomto konaní domáhal preplatenia nákladov účelne vynaložených na prenájom náhradného vozidla, a to vo výške 405,- €. Z prehlásenia poškodeného na č. I. 9 zistil, že poškodený počas doby opravy vozidla nemal k dispozícii žiadne iné motorové vozidlo a prenájom náhradného vozidla bol nevyhnutný na dochádzanie do a z práce v Martine, taktiež z prehlásenia zistil, že poškodený si prevzal svoje vozidlo z autoservisu dňa 23.05.2024. V zmysle Oznámenia o poistnom plnení žalovaný oznámil žalobcovi, že dňa 10.06.2024 ukončil šetrenie poistnej udalosti a poskytuje mu plnenie vo výške 990,00 €, pričom priznal poškodenému poistné plnenie za nájom náhradného vozidla len za 22 dní, v ktorom má byť zahrnutý čas na opravu vozidla zohľadňujúci technologické postupy udávané výrobcom, čas na objednanie náhradných dielov a čas potrebný na presun vozidla medzi jednotlivými pracoviskami. V prílohe k Oznámeniu o poistnom plnení žalovaný uviedol výpočet výšky plnenia poistnej udalosti zo dňa 10.06.2024, podľa ktorého žalovaný zo sumy za prenájom náhradného vozidla uplatnenej žalobcom v zmysle faktúry č. 240306 vo výške 1 395,00 € odpočítal sumu 405,00 € ako neprimerané náklady na náhradné vozidlo, čím krátil uplatnený nárok poškodeného vzniknutý z poistnej udalosti. Zároveň oznámil žalobcovi, že poistné plnenie vo výške 990,00 € poukazuje na jeho účet, a to na základe predložených dokladov. Žalovaný dňa 10.06.2024 pristúpil k čiastočnej úhrade vzniknutej škody v sume 990,00 €, ktorú poukázal priamo na účet žalobcu. Poškodený ešte predtým uzatvoril so žalobcom dňa 23.05.2024 Zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorej predmetom bol nárok poškodeného na náhradu škody vyplývajúcej z poistnej udalosti zo dňa 10.06.2024 z titulu náhrady účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla, ktoré poskytol poškodenému žalobca. Postupca touto zmluvou postúpil postupníkovi, teda žalobcovi nárok a žalobca sa zaviazal poškodenému uhradiť za postúpenie pohľadávky odplatu vo výške 1.395,00 €, pričom táto suma zodpovedala faktúre č. 240306 vystavenej dňa 23.05.2024 žalobcom ako prenajímateľom postupcovi ako nájomcovi za náhradné motorové vozidlo. V článku 5 tejto zmluvy sa zmluvné strany dohodli, že ich vzájomné nároky, a to nárok postupcu na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a nárok postupníka na úhradu nájomného za náhradné vozidlo sa podpisom tejto zmluvy započítajú, pričom postupník, čiže žalobca, si bude pohľadávku podľa bodu 1, t. j. nárok na poistné plnenie vo vzťahu k poisťovni, vymáhať vo vlastnom mene a na vlastný účet. Z bodu 5. predloženej zmluvy o postúpení pohľadávky je zistil, že k úhrade faktúry došlo na základe vzájomného zápočtu, v dôsledku čoho žalobca vstúpil do práv a povinností poškodeného. Keďže žalovaný nenahradil škodu vo vzniknutom rozsahu, žalobca sa namiesto poškodeného v tomto konaní domáha preplatenia zvyšnej časti nákladov účelne vynaložených na prenájom náhradného vozidla, a to vo výške 405,00 €. Listinné dôkazy preukazujúce skutočnosti uvedené v návrhu boli žalovanému riadne doručené už pri uplatňovaní si náhrady škody v rámci likvidácie poistnej udalosti a tvoria podklady pre rozhodnutie žalovaného o ukončení šetrenia poistnej udalosti. Relevantné dokumenty boli predložené spolu s návrhom taktiež súdu. Poškodený oznámil postúpenie pohľadávky žalovanému listom zo dňa 23.05.2024. Listom zo dňa 18.09.2024 si žalobca voči žalovanému uplatnil nárok na náhradu škody vo výške 1 395,00 €. Žalobca sa žalobou domáhal zaplatenia sumy vo výške 405,00 €. V zmysle oznámenia o poistnom plnení žalovaný oznámil žalobcovi, že ukončil šetrenie poistnej udalosti a poskytuje mu poistné plnenie vo výške 990,00 €, v zmysle ktorého odpočítal sumu vo výške 405,00 € ako neprimerané náklady na náhradné vozidlo za 9 dní, pričom priznal nárok len za nájomné za 22 dní, ako dobu nevyhnutnú na opravu vozidla, čím krátil uplatnený nárok poškodeného vzniknutý z poistnej udalosti o 405,00 € (1 395.- € - 990.- € = 405,00 €).

1.2

Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 4 ods. 1, 2 písm. b), § 11 ods. 6 a 7, § 15 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len „zák. č. 381/2001 Z.z.“) a podľa § 442 ods. 1, § 524 Občianskeho zákonníka.

1.3

Na základe vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že poškodený náhradné motorové vozidlo používal v dôsledku škodovej udalosti spôsobenej prevádzkou motorového vozidla poisteného u žalovaného, a to v období od 23.04.2024 do 23.05.2024, t. j. 31 dní, pri zmluvne dohodnutej cene nájmu za jeden deň vo výške 45,00 €, pričom nájomné za celú dobu nájmu náhradného motorového vozidla podľa faktúry č. 240306 vystavenej žalobcom tak predstavuje sumu vo výške 1 395,00 €. Žalovaný poskytol žalobcovi poistné plnenie celkom vo výške 990,00 €, pričom neuznal náklady na použitie náhradného vozidla za 31 dní, ale len za 22 dní, teda nezohľadnil nájom náhradného

vozidla poškodeným za 9 dní prenájmu, čím krátil uplatnený nárok poškodeného vzniknutý z poistnej udalosti o sumu 405,00 €. Z predložených listinných dôkazov v priebehu konania nie je preukázané, že by poškodený mal akúkoľvek možnosť ovplyvniť začiatok a trvanie vykonávania opravárenských prác na poškodenom motorovom vozidle alebo možnosť prevzatia opraveného motorového vozidla skôr. Žalovaný uhradil faktúru za opravu vozidla dňa 22.05.2024, a po tejto vykonanej úhrade bolo poškodenému vozidlo vydané zo servisu. V danom prípade je z obsahu spisu zrejmé, že žalovaný plnil svoju povinnosť podľa § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z. tým, že listom zo dňa 10.06.2024, žalobcovi oznámil, že dňa 10.06.2024 skončil šetrenie poistnej udalosti. Žalovaný však poskytol žalobcovi poistné plnenie len vo výške 990,00 €, teda poistné plnenie krátil o sumu 405,00 €, keďže neuznal nájom motorového vozidla za 9 dní prenájmu, pričom z predložených listinných dôkazov je zrejmé, že poškodené vozidlo sa preukázateľne nachádzalo v autoservise 31 dní. Žalovaný uznal nárok za prenájom náhradného vozidla poškodeným len za 22 dní, avšak škodlivý následok trval v tomto prípade až do reparácie škody, teda až do dňa kedy mohol poškodený užívať svoje vlastné vozidlo, t. j. do 23.05.2024, čo je 31 dní a počas tejto doby mal nárok na zapožičanie si náhradného vozidla.

1.4

K žalovaným namietanej aktívnej vecnej legitímácii žalobcu súd prvej inštancie uviedol, že poškodený postúpil svoju budúcu pohľadávku voči žalovanému titulom jeho nároku na náhradu účelne vynaložených nákladov na nájom náhradného vozidla na žalobcu. Započítaním pohľadávky poškodeného na zaplatenie odplaty za postúpenie pohľadávky s pohľadávkou žalobcu voči poškodenému vyplývajúcou z faktúry v zmysle bodu 5. Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 23.05.2024 vznikla žalobcovi voči žalovanému pohľadávka vo výške 1.395,00 €, ktorej postúpenie poškodený oznámil žalovanému. Žalovaný dňa 10.06.2024 poskytol priamo žalobcovi poistné plnenie vo výške 990,00 € na jeho účet. Aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v obdobných súdnych sporoch ustálila i súdna prax, v zmysle ktorej skutočnosť, že došlo k prevodu práva medzi žalobcom a poškodeným a súčasne k úhrade predmetnej faktúry započítaním, nespôsobuje rozpor s ust. § 524 Občianskeho zákonníka, či neexistenciu nároku na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. Zmluva o postúpení pohľadávky predstavuje skutočnosť, že došlo k úhrade faktúry a zároveň k postúpeniu pohľadávky. Zákonný nárok na náhradu nákladov účelne vynaložených na prenájom náhradného vozidla voči žalovanému tak zostáva zachovaný, zmenila sa len osoba oprávnená domáhať sa uspokojenia predmetnej pohľadávky. Dlužníkom v tomto prípade je práve žalovaný, nakoľko v čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k úhrade faktúry, a teda aj k vzniku škody. Takéto postúpenie pohľadávky ani podľa rozhodovacej praxe všeobecných súdov neodporuje zákonu. Išlo o odplatné postúpenie pohľadávky, v dôsledku čoho došlo k vzájomnému zápočtu práve nároku na úhradu fakturovaného nájomného s nárokom na zaplatenie odplaty za postúpenie a nie samotného nároku na náhradu škody, ktorý bol postúpený. Podľa zmluvy o postúpení pohľadávky poškodený tak v rámci jedného dokumentu súčasne uhradil predmetnú faktúru za nájom, čím došlo k vzniku škody a zároveň postúpil žalobcovi za odplatu svoj nárok na náhradu škody voči žalovanému, čím došlo k reálnemu úbytku v majetkovej sfére žalobcu. Z faktúry č. OF2420 401293 s dňom vystavenia dňa 22.05.2024 je zrejmé, že poškodené vozidlo bolo prijaté do autoservisu dňa 23.04.2024, teda v tento deň bola otvorená zákazka a z predmetnej faktúry je zrejmý aj dátum dodania tovaru/služby dňa 22.05.2024, z čoho je možné vyvodiť skutočnosť, že dňa 22.05.2024 bolo motorové vozidlo opravené. Pokiaľ ide o samotný nárok žalobcu na náhradu účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla, v danom smere poškodený náhradné motorové vozidlo používal v dôsledku škodovej udalosti spôsobenej prevádzkou motorového vozidla poisteného u žalovaného, a to v období od 23.04.2024 do 23.05.2024, t.j. 31 dní. Z predloženého čestného vyhlásenia poškodeného vyplýva, že v čase prenájmu bolo motorové vozidlo poškodeného v autoservise, pričom poškodený uviedol, že po dobu opravy vozidla nemal k dispozícii iné motorové vozidlo a prenájom náhradného vozidla bol preto nevyhnutný. Poškodený náhradné motorové vozidlo používal v období od 23.04.2024 do 23.05.2024, t.j. 31 dní, pri zmluvne dohodnutej cene nájmu za jeden deň vo výške 45,00 €, pričom nájomné za celú dobu nájmu náhradného motorového vozidla podľa faktúry č. 240306 vystavenej žalobcom tak predstavuje sumu vo výške 1 395,00 €. Žalovaný poskytol žalobcovi poistné plnenie celkom vo výške 990,00 €, pričom neuznal náklady na použitie náhradného vozidla za 31 dní, ale len za 22 dní, teda neuznal nárok za 9 dní prenájmu, čím krátil uplatnený nárok poškodeného vzniknutý z poistnej udalosti o 405.-€. Z predložených listinných dôkazov v priebehu konania nie je preukázané, že by poškodený mal akúkoľvek možnosť ovplyvniť začiatok a trvanie vykonávania opravárenských prác na poškodenom motorovom vozidle alebo možnosť prevzatia opraveného motorového vozidla skôr ako 22.05.2024. Pokiaľ ide dĺžku opravy vozidla, súd prvej inštancie poukázal na potvrdenie o odovzdaní a prevzatí motorového vozidla autoservisom – otvorenie zákazky, podľa ktorého bolo motorové vozidlo

poškodeného prevzaté do autoservisu za účelom opravy dňa 23.04.2024 a v deň ukončenia prác na poškodenom motorovom vozidle t. j. 22.05.2024 autoservis vystavil faktúru, ktorú automaticky odosiela do príslušnej poisťovne, ktorá je z PZP vinníka nehody a je povinná faktúru zaplatiť. Potom pokiaľ ide o posúdenie nutnosti a účelnosti vynaložených nákladov, je podstatné, že v dôsledku škodovej udalosti zavinennej poisteným u žalovaného, nemohol poškodený používať svoje motorové vozidlo a musel si vypožičať náhradné vozidlo, ktoré si vypožičal od žalobcu.

1.5

K namietaným úrokom z omeškania súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplata sumy 405,00 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 405.- € od 26.06.2024 do zaplata. Nárok na úroky z omeškania upravený v ust. § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z. je striktné viazaný na nespĺnenie povinnosti poisťovne v ust. § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001. V danom prípade však z obsahu spisu je zrejmé, že žalovaný plnil svoju povinnosť podľa § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z. tým, že listom zo dňa 10.06.2024, žalobcovi oznámil, že skončil šetrenie poistnej udalosti. Žalovaný však poskytol žalobcovi poistné plnenie len vo výške 990,- €, teda poistné plnenie krátil o sumu 405,- €. S poukazom na vyššie uvedené sa žalovaný dostal do omeškania s poskytnutím poistného plnenia žalobcovi ako postupníkovi v sume 405 €, ktoré bol povinný poskytnúť žalobcovi najneskôr do 25.06.2024 podľa ust. § 11 zákona o PZP. Žalovaný ukončil šetrenie poistnej udalosti dňa 10.06.2024 podľa Oznámenia o poskytnutí poistného plnenia a od tohto dňa mal 15 dní na poskytnutie plnenia z poistnej udalosti poškodenému, resp. jeho právnomu nástupcovi, teda žalobcovi, t.j. do 25.06.2024. Od 26.06.2024 sa dostal žalovaný do omeškania. S poukazom na vyššie uvedené zaviazal žalovaného na zaplata úrokov z omeškania. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý mal v konaní plný úspech, priznal nárok na náhradu trov konania potrebných na účelné uplatňovanie práva v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd, v zmysle citovaného ust. § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

2.

Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP. Žiadal, aby odvolací súd rozhodol tak, že napadnutý rozsudok zmení tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne, alternatívne, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Žalovaný mal za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a tiež, že okresný súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

2.1

Žalovaný mal za to, že napadnutý rozsudok súdu v časti týkajúcej sa posúdenia aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a pasívnej legitímácie žalovaného je vecne nesprávny, zmätočný a protirečivý. Žalovaný mal za to, že v danom prípade pred uzatvorením Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 23.05.2024 neboli vôbec naplnené zákonné podmienky vyplývajúce z § 4 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj ako „zákon o PZPO, za splnenia ktorých mohlo dôjsť k vzniku nároku poškodeného voči žalovanému ako poisťovateľovi na výplatu poistného plnenia z titulu účelne a nevyhnutne vynaložených nákladov v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla vo výške 1 395,00 EUR. Žalovaný namietal, že v jeho prípade ide jednoznačne mimo zmluvný záväzok a v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.02.2013, č. k. II. ÚS 130/2013 - 11 ako aj rozhodnutie najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.02.2023 spisová značka 7 Cdo/52/2023 a v nich vyslovené právne závery. V zmysle vyššie uvedeného mal za to, že priamy nárok poškodeného na (akékoľvek) plnenie voči poisťovateľovi je založený na hmotnoprávnom ustanovení § 15 ods. 1 zákona o PZP, pričom podľa § 4 ods. 2 písm. b) má poistený z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou veci. Žalovaný mal za to, že až uhradením sumy 1395 eur poškodeným žalobcovi, by vznikla poškodenému škoda, ktorej nárok by mohol postúpiť žalobcovi. Nakoľko poškodený neuhradil žalobcovi sumu 1395,- eur pred postúpením pohľadávky tak mu nemohla vzniknúť škoda. Podľa žalovaného, poškodený pred uzatvorením Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 23.05.2024 nemal ani len právo na plnenie (pohľadávku) voči samotnému poistenému škodcovi spočívajúcu v nároku na náhradu škody z titulu účelne a nevyhnutne vynaložených nákladov v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla vo výške 1 395,00 EUR, ktorú by bol býval

poškodený oprávnený platne postúpiť na iný subjekt. Poškodený nemohol ani len voči samotnému poistenému škodcovi postupovať nárok na náhradu škody z titulu účelne a nevyhnutne vynaložených nákladov v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla vo výške 1395,00 EUR ako akúsi budúcu pohľadávku, nakoľko škoda musí byť v čase kedy sa poškodený od škodcu domáha nároku na náhradu škody (§ 420, § 427 Občianskeho zákonníka) už reálna a existujúca, a nielen hypotetická s možnosťou jej vzniku niekedy v budúcnosti.

2.2

Žalovaný mal za to, že súd sa dopustil závažnej meritórnej svojvôle, keď v bode 18. odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol, že nárok poškodeného na náhradu účelne vynaložených nákladov na nájom náhradného vozidla (t.j. nárok na náhradu škody) mohol mať charakter akejsi budúcej pohľadávky. Žalovaný uviedol, že súd takýmto výkladom podľa ktorého môže mať nárok na náhradu účelne vynaložených nákladov na nájom náhradného vozidla (ktorý je teda vo svojej podstate nárokom na náhradu škody) charakter akejsi budúcej pohľadávky. V zásade poprel význam a účel zásady náhrady skutočnej škody vyjadrenej v § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, čím zároveň súd porušil aj právo žalovaného na spravodlivé súdne konanie. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti mal za to, že Zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 23.05.2024 je absolútne neplatný právny úkon, ktorý nikdy nemohol vyvolávať žiadne právne účinky.

2.3

Žalovaný vyjadril právny názor, že hmotnoprávne ustanovenie § 15 ods. 1 zákona o PZP dáva nárok na uplatnenie nároku náhradu škody len poškodenému a nie žalobcovi. Opätovne poukázal na to pokiaľ nedošlo úhrade nájomného zo strany poškodeného nemohlo dôjsť k vzniku škody. Poškodený si pred uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávok nikdy priamo voči žalovanému neuplatnil nárok z titulu prenájmu náhradného vozidla, pričom tento svoj nárok ani nepreukázal. Žalovaný uviedol, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení jeho rozsudku riadne nevysporiadal ani s veľkou časťou argumentácie žalovaného týkajúcou sa absencie vecnej legitímácie sporových strán uvedenou v písomných vyjadreniach žalovaného, čím podľa názoru žalovaného taktiež porušil aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie, čím je daný aj odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP.

2.4

K primeranosti doby prenájmu náhradného vozidla žalovaný uviedol, že v konaní rozporoval dĺžku opravy (a od toho sa odvíjajúcu dĺžku prenájmu náhradného vozidla) s poukazom na čistý čas opravy vyplývajúci z faktúry za opravu, ako aj s poukazom na skutočnosti vyplývajúce z Oznámenia o poistnom plnení zo dňa 10.06.2024. Za takéhoto skutkového stavu bolo preto vecou žalobcu, aby riadne zdokladoval, prečo oprava poškodeného vozidla mala trvať ním deklarovaných 31 dní, namiesto 22 dní uvedených žalovaným v jeho Oznámení o poistnom plnení zo dňa 10.06.2024. Žalovaný uviedol, že žalobca však do konania nedoložil jediný dôkaz ktorým by bol býval preukázal, že oprava poškodeného vozidla (a od toho sa odvíjajúca nevyhnutná doba prenájmu náhradného vozidla) mala trvať až v rozsahu 22 dní.

3.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny a dostatočne odôvodnený. Rozsudok žiadal ako vecne správny potvrdiť. Súčasne podotkol, že aj naďalej zotrváva na všetkých svojich doterajších tvrdeniach a stanoviskách. V otázke aktívnej vecnej legitímácie žalobcu poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline č.k. 9Co/30/2019-147 zo dňa 25.04.2019 a na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 43Cob/54/2019-124 zo dňa 13.06.2019. Na základe uzavretej zmluvy o prenájme náhradného vozidla poškodený splnomocnil žalobcu na zastupovanie poškodeného pri uplatňovaní nároku na náhradu škody, teda žalobca v ten istý deň ako uplatnil vzniknutý nárok za poškodeného, t.j. nájomcu, aj uzatvoril zmluvu o postúpení pohľadávky, na základe ktorej žalobca vstúpil do práv a povinností poškodeného. Postúpením pohľadávky z poškodeného na žalobcu, prešli na žalobcu práva a povinnosti poškodeného, teda aj právo domáhať sa nároku na náhradu škody. K úhrade nájomného poškodeným voči žalobcovi došlo formou započítania, čo predstavuje jeden zo spôsobov zániku záväzku, resp. jeden zo spôsobov úhrady peňažnej pohľadávky. Takýmto spôsobom bol preukázaný vznik a existencia škody na strane poškodeného subjektu, keď zo zmluvy o postúpení pohľadávky vyplýva, že sa vzájomné nároky žalobcu a poškodeného, a to nárok poškodeného na odplatu za postúpenie pohľadávky a nárok žalobcu na úhradu nájomného za náhradné vozidlo, navzájom započítavajú. Takýmto započítaním došlo k zmene majetkových pomerov na strane poškodeného v podobe straty jeho pohľadávky na poistné plnenie voči žalovanému, a teda ku vzniku škody v rozsahu zodpovedajúcom postupovanej pohľadávke na poistné plnenie.

3.1

Poukázal na právne závery rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 11Co/135/2019 – 186 zo dňa 25.06.2019, podľa ktorého: „To, že uvedený záväzok postupca priamo nesplnil, ale vo vzťahu k tomuto záväzku uplatnil započítanie, ktoré predstavuje tiež jeden zo spôsobov zániku dlhu. Uvedené nemôže mať vplyv na vznik pohľadávky z titulu náhrady škody.“ Žalobca mal za to, že postúpenie pohľadávky poškodeného a následné započítanie pohľadávok žalobcu a poškodeného v zmysle § 580 a § 581 Občianskeho zákonníka nahrádza úhradu vystavenej faktúry a teda predstavuje skutočnú škodu v zmysle § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalobca poukázal na judikatúru okresných, či krajských súdov, ktoré jednoznačne dospeli k záverom, že započítanie pohľadávok sa považuje za legálny spôsob zániku pohľadávky, ktorý nahrádza plnenie.

3.2

K otázke posúdenia primeranosti celkovej doby prenájmu náhradného vozidla uviedol, že žalovaný do konania nepredložil žiaden dôkaz, ktorý by bol spôsobilý spochybniť dĺžku pobytu poškodeného vozidla v servise za účelom opravy. Žalovaný si túto dĺžku pri určovaní výšky poistného plnenie svojvoľne skrátil, na základe svojich interných výpočtov, ktoré neboli žalobcovi ani súdu dané k dispozícii. Za takejto situácie, kedy žalobca, okrem toho že niečo tvrdil, tak to aj preukázal listinnými dôkazmi, bolo vecou žalovaného aby len netvrdil ale aj preukázal správnosť jeho svojvoľného určenia si primeranej dĺžky opravy. K námietke žalovaného, že súd sa dostatočným spôsobom nevysporiadal s argumentáciou žalovaného, žalobca uviedol, že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie nemožno chápať, tak, že sa vyžaduje podrobná odpoveď na každý argument.

4.

Žalovaný v odvolacej replike zopakoval podstatu skutkovej a právnej argumentácie obsiahnutej v odvolaní. Zastáva názor, že sa súd prvej inštancie v rámci právneho posúdenia otázky aktívnej vecnej legitímácie žalobcu dopustil závažnej hmotnoprávnej (meritórnej) svojvoľe a to najmä vo vzťahu k výkladu § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ako aj vo vzťahu k výkladu § 580 Občianskeho zákonníka. Žalovaný sa preto jeho odvolaním domáha aj ochrany jeho základných práv a ochrany zákonnosti ako takej. Žalovaný zotrval na argumentácii, že škoda mohla poškodenému vzniknúť až momentom zaplata faktúry za prenájom vozidla. Žalobca si nesprávne (resp. účelovo) zamieňa postúpenie pohľadávky s akousi univerzálnou sukcesiou, na základe ktorej by mal žalobca vstúpiť do všetkých práv a povinností poškodeného. Právne povinnosti vo všeobecnosti ani nemôžu byť predmetom postúpenia (napr. povinnosť poškodeného podľa 15 ods. 1 zákona o PZP preukázať uplatnený nárok), nakoľko predmetom postúpenia podľa § 524 môže byť vo všeobecnosti len právo na plnenie (pohľadávka). Poškodenému mohlo vzniknúť voči žalovanému ako poisťovateľovi právo na výplatu poistného plnenia z titulu účelne a nevyhnutne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla vo výške 1395,- EUR (ktoré by bol následne poškodený oprávnený platne postúpiť na iný subjekt) až vtedy, keby poškodený u žalovaného úspešne uplatnil a preukázal, že mu vznikol voči poistenému škodcovi nárok na náhradu škody z titulu účelne a nevyhnutne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla vo výške 1395 EUR. Žalovaný má za to, že zákonodarca v § 4 ods. 2 písm. b) zákona o PZP výslovne zakotvil, že poisťovateľovi vzniká povinnosť nahradiť poškodenému za jeho poisteného škodcu len tie nároky na náhradu škody, ktoré si poškodený u poisťovateľa úspešne uplatnil a preukázal. Argumentácia žalobcu o tom, že už od času poistnej udalosti mal medzi poškodeným a žalovaným ako poisťovateľom vzniknúť záväzkový vzťah na náhradu škody vyplývajúci zo zákonného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, je preto v rozpore so zákonnou právnou úpravou. V danom prípade mala mať postupovaná pohľadávka charakter budúcej pohľadávky, čo však vzhľadom na charakter uplatneného nároku (t.j. nárok na náhradu škody v súvislosti s prenájom náhradného vozidla) nie je možné a takýto právny konštrukt akým je zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 23.05.2024, je preto podľa žalovaného v zjavnom rozpore s § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Čo sa týka samotného merita veci, t. j. posúdenia nevyhnutnej doby prenájmu náhradného vozidla a primeranosti dennej sadzby za prenájom náhradného vozidla, tak tu v plnej miere zotrval na jeho predchádzajúcej argumentácii počas konania pred súdom prvej inštancie, ako aj na jeho argumentácii uvedenej v odvolaní.

5.

Žalobca v odvolacej duplike uviedol, že zotrval na všetkých doterajších vyjadreniach ako aj na argumentácii v nich obsiahnutých. Tvrdenia žalovaného ohľadom toho, že žalobca nie je aktívne vecne legitímovaný alebo že pohľadávky neboli spôsobilé na započítanie rozporoval. Poukázal na rozhodovacie prax okresných, či krajských súdov, ktoré sú pri svojom rozhodovaní v otázke aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, ako aj v otázke spôsobilosti pohľadávok na započítanie, konzistentné. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14Cob/28/2019 zo dňa 01.08.2019, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Cob/81/2019 zo dňa 19. septembra 2019, Krajského

súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Cob/54/2019-124 zo dňa 13.06.2019. Poukázal na skutočnosť, že započítanie pohľadávok nahrádza úhradu vystavenej faktúry za prenájom náhradného vozidla a teda predstavuje skutočnú škodu v zmysle ust. § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Zotrvával na názore, že rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4MCdo/23/2008 nie je možné aplikovať na predmetnú vec. Najvyšší súd v predmetnom rozhodnutí uvádza: „Z uvedených charakteristík pojmov škoda, skutočná škoda a ušlý zisk je zrejmé, že ide o ujmu už nastalú (vzniklú) a nie o ujmu, ktorá by hypoteticky mohla vzniknúť v budúcnosti. Skutočnú škodu ani ušlý zisk preto nemožno priznať do budúcnosti ako ujmu, ktorá ešte len prípadne vznikne.“ Dôvodom, pre ktorý nie je možné predmetný rozsudok aplikovať na prejednávajúcu vec, je že uplatňovaný nárok žalobcom v prebiehajúcom súdnom konaní – teda škoda vyplývajúca z prenájmu náhradného vozidla reálne vznikla, a nie že by mala vzniknúť do budúcnosti. Inak povedané, v čase podania žaloby sa uplatňovala škoda už nastala – vznikla.

6.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP) po zistení, že odvolanie podala subjektívne legitimovaná (neúspešná) strana sporu (§ 359 CSP), v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov vymedzených v § 379 CSP a § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP) a rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil s poukazom na ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny.

7.

Odvolací súd po oboznámení sa s odôvodnením odvolaniami napadnutého rozhodnutia, ako aj rozhodnutiu predchádzajúceho konania konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu, potrebnom na vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie vrátane výroku o náhrade trov konania náležite odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia konajúceho súdu prvej inštancie, a preto na obsah odôvodnenia obsiahnutého v rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu a v podrobnostiach v súlade s ust. § 387 ods. 2 CSP poukazuje.

8.

Žalovaný v odvolacom konaní nevzniesol žiadne nové námietky, s ktorými by sa už nebol vysporiadal súd prvej inštancie pri rozhodovaní vo veci samej a opätovné zdôvodnenie ich neopodstatnenosti pre rozhodnutie v tejto veci aj odvolacím súdom by bolo len nehospodárnym opakovaním už vyčerpávajúceho zdôvodnenia poskytnutého sporovým stranám súdom prvej inštancie v odôvodnení napádaného rozhodnutia. Súčasne v danej súvislosti je potrebné poznamenať, že Ústavný súd Slovenskej republiky v zhode s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva stabilne judikuje, že povinnosť súdu odôvodniť rozhodnutie neznamená automaticky povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia postačuje na záver, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. sp.zn. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013).

9.

Rozsah povinností odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolnosti každého prípadu (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/163/2015 zo dňa 17. marca 2016). V danom prípade okresný súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán v prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré precízne vysvetlil. Z pohľadu logiky argumentačnej súdržnosti nebolo možné odôvodneniu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vytknúť nedostatky. Je potrebné poznamenať, že do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (obdobne sp.zn. IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamená ani to, aby účastník konania bol pred všeobecným súdom úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkou a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Odvolacia námietka, týkajúca sa nedostatku odôvodnenia napadnutého rozhodnutia a jeho arbitrárnosti preto nemohla obstáť, rovnako ako ani argument o porušení práva na spravodlivý proces.

10.

Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietal, že napadnuté rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových

zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Žalovaný konkrétne nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie týkajúcim sa odôvodnenia napadnutého rozsudku, že aktívna legitímácia žalobcu je v tomto prípade daná.

11.

Odvolačný súd sa stotožňuje s právnym názorom okresného súdu o aktívnej legitímácii žalobcu v prejednávanej veci a odvolanie žalovaného považuje za nedôvodné. Aktívna legitímácia žalobcu vyplýva nielen zo zmluvy o postúpení pohľadávky, ale aj zo samotného správania sa žalovaného, ktorý časť poistného plnenia zaplatil žalobcovi. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že poškodený úhradu nájomného považoval za škodu, na zaplatenie ktorej mu vznikol nárok z povinného zmluvného poistenia voči žalovanému v zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ zák. č. 381/2001 Z. z. a ktorú si mohol voči žalovanému ako poisťovateľovi uplatniť priamo. Na základe tohto zákona tak vznikol záväzkovo-právny vzťah medzi poškodeným a poisťovateľom (žalovaným), kde na jednej strane vystupuje poisťovateľ ako subjekt povinný poskytnúť plnenie a poškodený ako subjekt oprávnený na prijatie takejto plnenia. Tento nárok (pohľadávka) je spôsobilý byť predmetom postúpenia v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka. Prípady, kedy pohľadávka nie je spôsobilá na postúpenie upravuje ust. § 525 Občianskeho zákonníka, pričom v konaní nebolo tvrdené a ani preukázané, že by tu existovali takéto zákonné dôvody vylučujúce postúpenie. Z vykonaného dokazovania bolo tiež preukázané, že poškodený ako postupca na žalobcu ako postupníka postúpil Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 23.05.2024 za odplatu svoju peňažnú pohľadávku voči žalovanému vo výške 1.395 eur z titulu poistného plnenia, ktorá odplata zodpovedá sume 1.395 eur z titulu faktúry č. 24036. V zmysle zmluvy sa vzájomné nároky (na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a na úhradu nájomného za náhradné vozidlo), podpisom zmluvy započítali, pričom žalobca si bude pohľadávku vymáhať vo vlastnom mene a na vlastný účet. Skutočnosť, že došlo k prevodu práva medzi žalobcom a poškodeným a súčasne k úhrade predmetnej faktúry započítaním, nespôsobuje rozpor s ust. § 524 Občianskeho zákonníka, či neexistenciu nároku na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. Zmluva o postúpení pohľadávky predstavuje to, že došlo k úhrade faktúry a zároveň k postúpeniu pohľadávky. Zákonný nárok na náhradu nákladov účelne vynaložených na prenájom náhradného vozidla voči žalovanému tak zostáva zachovaný, zmenila sa len osoba oprávnená domáhať sa uspokojenia predmetnej pohľadávky. Započítanie pohľadávok sa považuje za legálny spôsob zániku pohľadávky, ktorý nahrádza plnenie. Komplikovaný spôsob prevodu hotovosti z poškodeného na žalobcu a následne zo žalobcu na poškodeného je možné v zmysle platnej právnej úpravy nahradiť úkonom započítania. Odvolačný súd je názoru, že neexistuje rozdiel v tom, či poškodený uhradí žalobcovi nájomné v hotovosti, alebo sa zrealizuje vzájomným zápočtom, najmä za predpokladu, kedy žiadne z ustanovení zákona nebráni postupcovi postúpiť aj pohľadávku, ktorá vznikne v budúcnosti v prípade, ak je dostatočne určito vymedzená. Je preto dokonca irelevantné, či v čase postúpenia pohľadávky bola uhradená faktúra za prenájom vozidla. Opačný výklad by bolo možné považovať za ústavné nekonformný, nakoľko je zjavné, že spojenie dvoch právne perfektných úkonov neodporuje a nemá ani za cieľ obchádzať zákon. Dlížnikom v tomto prípade je práve žalovaný nakoľko v čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k úhrade faktúry a teda aj k vzniku škody. Takéto postúpenie pohľadávky ani podľa rozhodovacej praxe všeobecných súdov neodporuje zákonu. Išlo o odplatné postúpenie pohľadávky, v dôsledku čoho došlo k vzájomnému zápočtu práve nároku na úhradu fakturovaného nájomného s nárokom na zaplatenie odplaty za postúpenie a nie samotného nároku na náhradu škody, ktorý bol postúpený. Podľa zmluvy o postúpení pohľadávky poškodený tak v rámci jedného dokumentu súčasne uhradil predmetnú faktúru za nájom, čím došlo k vzniku škody a zároveň postúpil žalobcovi za odplatu svoj nárok na náhradu škody voči žalovanému, čím došlo k reálnemu úbytku v majetkovej sfére žalobcu.

12.

V danej spojitosti odvolačný súd poukazuje na názor vyslovený Krajským súdom v Žiline vo veci sp.zn. 10Co/7/2021, s ktorým sa plne stotožňuje a podľa ktorého, cit.: „Žalovaný sa snaží zmluvu o postúpení pohľadávky medzi poškodeným a žalobcom z 14.8.2018 (č.l. 10 spisu) „rozfázovať“ a následne rozborom (aj to pomerne účelovým) jej takto rozčlenených častí navodiť dojem obchádzania zákona. Predmetná zmluva, čo je zrejme i z výslovných vyjadrení jej strán, však tvorí jeden celok upravujúci ich navzájom prepojené viaceré práva a povinnosti. Nepochybnou vôľou poškodeného a žalobcu bolo dotknuté vzájomné práva a povinnosti upraviť v rámci tejto jednej zmluvy, čo vôbec nie je v rozpore s tým, že bolo možné na ich usporiadanie uzavrieť viacero relatívne samostatných zmlúv. Krajský súd konštatuje,

že v rámci dotknutej zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k odplatnému postúpeniu pohľadávky so súčasným započítaním fakturovaného nájomného za užívanie náhradného vozidla s odplatom za postúpenie pohľadávky. Len pri striktnom (až puristickom) prístupe k uplatňovaniu práva by bolo možné trvať na tom, aby poškodený uhradil žalobcovi sumu za nájom náhradného vozidla a ten mu ihneď v rámci postúpenia pohľadávky voči žalovanému tie isté peniaze (doslova tie isté bankovky a mince) vrátil. Inými slovami, poškodený by položil na stôl sumu (v danom momente) 1.127,50 eur a posunul ju k žalobcovi, ktorý by ju vzápätí posunul späť k poškodenému. Krajský súd vedome v danej spojitosti používa mierne zveličenie, pretože popísaný (odvolateľom minimálne naznačovaný) postup v rámci kontraktačných procesov odporuje bežnej realite každodenného života, pri ktorej tak fyzické, ako aj právnické osoby takmer permanentne vstupujú do desiatok rôznych právnych vzťahov. Určite sa pritom nejedná o obchádzanie zákona, keďže právny úkon poškodeného a žalobcu nesmeroval k tomu, aby zákon dodržaný nebol. Naopak, takým počínaním by skôr bolo formálne vygenerovanie viacerých právne až perfekcionalistických zmlúv, ktoré by však nekorešpondovali s bezprostrednou realitou. Z konštatovaného je zrejme, že aktívna legitímácia žalobcu v súdnej veci bola preukázaná“.

13.

Odvolací súd záverom uvádza, že tým, že si strany započítali vzájomné pohľadávky, stretli sa pohľadávka žalobcu za nájomné (voči poškodenému ako nájomcovi) a pohľadávka poškodeného - nájomcu na odplatu za postúpenú pohľadávku a vzájomne zanikli. Nezanikla tým však postúpená pohľadávka. V dôsledku dohody o započítaní vzájomných pohľadávok sa poškodený dostal do rovnakej situácie, ako keby svoj dlh zaplatil, keďže účinky započítania sú rovnaké ako v prípade plnenia. Zmluvou o postúpení pohľadávky došlo jednak k postúpeniu pohľadávky a zároveň k vyporiadaniu záväzkov medzi poškodeným ako nájomcom a žalobcom ako prenajímateľom. Súd zdôrazňuje, že postúpená pohľadávka môže byť iba existujúca pohľadávka, aj premlčaná a tiež budúca pohľadávka, pokiaľ je určitá, identifikovateľná. Podmienkou platnosti zmluvy je, aby išlo o existujúcu, určitú a identifikovanú pohľadávku (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 165/2017). V posudzovanej veci uzavretou zmluvou o postúpení pohľadávky došlo jednak k odplatnému postúpeniu pohľadávky a súčasne k započítaniu vyúčtovaného nájomného za náhradné vozidlo s odplatom za postúpenie pohľadávky, teda k vyporiadaniu záväzkov medzi poškodeným ako nájomcom a žalobcom ako prenajímateľom, čo zákon nevyklučuje. Zákonný nárok na náhradu nákladov účelne vynaložených na prenájom náhradného vozidla voči žalovanému tak zostáva zachovaný, zmenila sa len osoba oprávnená domáhať sa uspokojenia predmetnej pohľadávky. Žalobca tak platne nadobudol postúpenú pohľadávku poškodeného, postúpením pohľadávky vstúpil do práv a povinností poškodeného, čím je v konaní daná jeho aktívna legitímácia. Nadobudnutím takto postúpenej pohľadávky sa tak žalobca stal aktívne vecne legitimovaným subjektom na jej uplatnenie. Zmluva o postúpení pohľadávky tak nie je v rozpore s ust. § 4 ods. 2 a § 15 zákona č. 381/2001 Z.z., nejde ani o obchádzanie zákona, ako namietal žalovaný. Žalobca sa tak stal aktívne vecne legitimovanou osobou na uplatňovanie nároku na náhradu škody. K poukazovanému rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4MCdo/23/2008 odvolací súd konštatuje, že nie je možné ho aplikovať na predmetnú vec. Najvyšší súd v predmetnom rozhodnutí uvádza: „Z uvedených charakteristík pojmov škoda, skutočná škoda a ušlý zisk je zrejme, že ide o ujmu už nastalú (vzniklú) a nie o ujmu, ktorá by hypoteticky mohla vzniknúť v budúcnosti. Skutočnú škodu ani ušlý zisk preto nemožno priznať do budúcnosti ako ujmu, ktorá ešte len prípadne vznikne.“ Dôvodom, pre ktorý nie je možné predmetný rozsudok aplikovať na prejednávajúcu vec, je že uplatňovaný nárok žalobcom v prebiehajúcom súdnom konaní – teda škoda vyplývajúca z prenájmu náhradného vozidla reálne vznikla, a nie že by mala vzniknúť do budúcnosti.

14.

Pri posudzovaní účelnosti nájmu motorového vozidla aj v kontexte celkovej dĺžky tohto nájmu náhradného vozidla odvolací súd uvádza, že táto problematika je bližšie upravená Nálezom Ústavného súdu SR č.k. III. ÚS 602/2022-34 zo dňa 16.2.2023, v ktorom sa ústavný súd priklonil k záveru o potrebe považovať náklady za nájom náhradného vozidla za účelne vynaložené až do momentu, kedy sa opravené vozidlo dostane do dispozičnej sféry poškodeného na ďalšie použitie. Ústavný súd na podporu svojich záverov v danej veci v bode 23. nálezu uviedol: „Doba nájmu, za ktorú možno žiadať náhradu sa spravuje podľa doby nevyhnutnej opravy alebo obstarania náhrady. Do doby nájmu treba započítať napr. dobu vystavenia posudku o škode a čas komunikácie s poisťovňou škodcu, nevyhnutnú dobu čakania na termín opravy, primeranú lehotu na rozhodnutie o tom, či sa škoda nahradí opravou alebo obstaraním nového vozidla. Aké časové obdobia sú primerané, závisí od okolností jednotlivého prípadu. Ak poškodený preukázateľne nemá prostriedky na financovanie kúpy náhradného auta alebo jeho opravy, treba dobu nájmu priznať až po výplatu náhrady za spôsobenú škodu.“

15.

Dôkazné bremeno preukázania žalovaným tvrdenej neúčelnosti nájomného v rozsahu vyplývajúcom zo žalobcom predložených dôkazov bolo na strane žalovaného. Tento toto dôkazné bremeno neunesol a jeho procesná obrana uvedenej časti zostala iba v rovine tvrdenia, bez prepojenia na konkrétne dôkazy vyplývajúce z jeho vlastnej dôkaznej iniciatívy. K tvrdeniam žalovaného o neprimeranej dĺžke opravy poškodeného vozidla odvolací súd v zhode s názorom súdu prvej inštancie uvádza, že bližšie nekonkretizovaný a ničím nepodložený vlastný odhad žalovaného nezohľadňuje individuálne okolnosti prejednávanej veci. Odvolací súd má za to, že žalovaný, ktorého v tomto smere zaťažovalo dôkazné bremeno, toto v konaní neunesol vo vzťahu k nim svojvoľne krátenej dĺžke doby nájmu. Je nesporné, že pri každej oprave automobilu sú určité špecifiká, prinajmenšom nie je možné žiadať od autoservisu, aby mal k dispozícii na sklade náhradné diely na všetky motorové vozidlá, ktoré má opravovať a nemožno paušálne a všeobecne podľa typu vozidla a zaznamenaného poškodenia určiť dĺžku opravy vozidla, ktorá by bola primeraná. Je potrebné vziať do úvahy a to, že autoservis neopravuje v danom čase výlučne jediné vozidlo (vozidlo poškodeného), že dĺžka opravy je závislá od dodania náhradných dielov, obsadenosti autoservisu, od počtu pracovníkov autoservisu. Odvolací súd sa plne stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že za opodstatnenú dobu prenájmu náhradného vozidla je potrebné považovať dobu do vybavenia poisťnej udalosti v rozsahu náhrady nákladov za opravu poškodeného vozidla, pričom táto poisťná udalosť je v zmysle § 11 ods. 6 a 7 zákona č. 381/2001 Z. z. vybavená skončením šetrenia, oznámením výšky poisťného plnenia poškodenému a poskytnutím plnenia v zákonom stanovenej lehote (obdobne rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 9Co/107/2023 zo dňa 26.03.2024). V prípade opravy poškodeného vozidla autoservis po vykonaní opravy vydá vozidlo až po zaplatení ceny opravy alebo je možné (v prípade platného PZP) požiadať poisťovňu o vydanie krycieho listu preukazujúceho „prísľub“ poisťovne, že opravu vozidla zaplatí. Poškodený v prípade platnej poisťnej zmluvy využije možnosť poskytnutia záruky poisťovne vo forme krycieho listu. K obdobnému záveru dospel aj Krajský súd v Žiline v rozsudku sp. zn. 11Co/88/2023 zo dňa 26.03.2024, podľa ktorého k zmene postavenia na strane poškodeného nedochádza už tým, že došlo k vykonaniu opravy jeho vozidla, ale k tomu dochádza až vtedy, keď uvedené motorové vozidlo mohol reálne užívať, t. j. dňom, kedy došlo k vydaniu krycieho listu zo strany poisťovateľa škodcu. Za účelnú dobu nájmu je preto potrebné považovať moment, keď bolo vozidlo prijaté do opravy až do momentu jeho vydania poškodenému – od 25.7.2023 do 10.10.2023. Vzhľadom k tomu, že poškodený si prenajal náhradné vozidlo nie počas celej uvedenej doby zotrvania svojho poškodeného vozidla v servise, ale len v určitom časovom úseku spadajúcom do obdobia, kedy sa jeho vozidlo nachádzalo v oprave, čo bolo preukázané aj vykonaným dokazovaním, t. j. od 25.8.2023 do 22.09.2023, súd celú dobu nájmu náhradného vozidla považoval za účelnú. Navyše nebolo preukázané, že dobu nájmu úmyselne alebo z nedbanlivosti predĺžil poškodený svojim úmyselným konaním alebo nedbanlivosťou, práve naopak poškodený náklady na nájom vozidla nenavýšoval, nakoľko ho ani nevyužíval po celú dobu zotrvania jeho vozidla v opravovni. Z dôkazov vykonaných súdom prvej inštancie vyplynulo, že motorové vozidlo poškodeného bolo v servise od 23.04.2024 do 23.05.2024. Z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by príčinná súvislosť medzi škodovou udalosťou (dopravnou nehodou) a škodou bola prerušená, a preto celú uvedenú dobu možno považovať za dobu, po ktorú boli náklady – nájom náhradného vozidla vynaložené účelne. V rámci účelnosti nájmu motorového vozidla odvolací súd uvádza, že dobu nájmu počas opravy poškodeného motorového vozidla žalobca predloženými a okresným súdom vykonanými dôkazmi preukázal ako účelnú a nevyhnutnú, ktorá zodpovedala druhu opravy. Ak túto dĺžku doby opravy, počas ktorej bol zabezpečený nájom náhradného motorového vozidla, chcel žalovaný spochybníť, t. j., že k rozsahu poškodenia motorového vozidla poisťnou udalosťou a rozsahu vykonávanej opravy táto mala trvať kratšie, a tým následne kratšie aj doba nájmu, čo malo dopadnúť aj na výšku nároku žalobcu, tak bol to žalovaný, ktorý bol povinný tieto tvrdenia a námietky v konaní pred súdom prvej inštancie preukázať. Odvolací súd v tejto veci poukazuje na najnovší nález Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 291/2025-56 zo dňa 06.08.2025, ktorý podrobne rozoberá obdobnú skutkovú situáciu.

16.

Nad rámec potrebného odôvodnenia, odvolací súd uvádza, že jeho závery nachádzajú

v určitej miere oporu aj v existujúcich inštitútoch súkromného práva, a to zádržnom práve, ako je prezumované v § 151 Občianskeho zákonníka. Zádržné právo vzniká na základe jednostranného právneho úkonu zadržiateľa (veriteľa), ktorým je faktické zadržanie veci. Predpokladom na realizáciu jednostranného právneho úkonu je existencia splatnej peňažnej pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi, ako aj to, že hnutelná vec, ktorá má byť zadržaná, je v reálnej dispozícii veriteľa, t. j. veriteľ má nad ňou faktickú moc. Zádržné právo je potom inštitútom, ktorý sa veľmi často využíva napríklad pri zmluve o úschove, zmluve o dielo, ale aj pri uplatnení nároku zo zodpovednosti za vady a

podobne. V kontexte vyššie uvedeného je potrebné podľa názoru odvolacieho súdu nahliadať na proces odškodňovania škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla tak, ako ho prezumuje zákon č. 381/2001 Z.z., čo sa v reálnom živote prejavuje napríklad v tom, že poškodený si dá vykonať opravu svojho motorového vozidla v zmluvnom/partnerskom servise poisťovateľa škodcu, a že splnomocní príslušný servis na zastupovanie voči poisťovateľovi škodcu, čoho reálnym odzrkadlením je práve to, že zmluvný servis nezasiela faktúru, ktorou vyúčtuje cenu opravy priamo poškodenému ako objednávateľovi opravy, ale priamo poisťovateľovi škodcu, a tento následne vykoná úhradu. Napriek tomu, že žalovaný sa v sporoch tohto typu snaží navodiť dojem, že on nijakým spôsobom nezasahuje do realizácie práv a povinností, ktoré sú obsahom právneho vzťahu založeného zmluvou o dielo medzi poškodeným a zmluvným servisom, jeho ingerencia (daná spoluprácou so zmluvným servisom na báze likvidovania škody vzniknutej prevádzkou motorového vozidla) je týmto jednoznačne daná. V tejto súvislosti je potrebné si uvedomiť rozdielnosť postavenia žalovaného (ako poisťovateľa škodcu), ktorého si poškodený sám neurčuje, nakoľko povinnosti žalovaného vznikajú v dôsledku škodovej udalosti zavinenej škodcom (poisteným), a ktorý tým vstupuje do vzťahu s vymedzeným rozsahom práv a povinností s poškodeným „nútene“ v dôsledku vzniku poistnej udalosti (tak ako ich prezumuje zákon č. 381/2001 Z.z.) a postavenia autoservisu, ktorý vstupuje do vzťahu s poškodeným na (dobrovoľnom) zmluvnom základe (na základe voľby poškodeného), ktorý je výsledkom kontraktáčného procesu s určitým obsahom.

17.

Ďalšie argumenty žalovaného v odvolacom konaní odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vyporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku či pripomienku nastolenú stranou, je potrebné, aby bolo reagované len na podstatné a relevantné argumenty strán konania (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 200/09 a pod.). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu zaoberajúcu sa ďalšími irelevantnými okolnosťami prejednávanej veci, už nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

18.

Odvolací súd konštatuje, že v súdnej veci však súd prvej inštancie rozhodnutie odôvodnil zákonu zodpovedajúcim spôsobom, pričom právo na súdnu ochranu nemožno zamieňať s právom strany sporu byť pred súdom úspešnou, prípadne s právom na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Z uvedeného dôvodu potom, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu, nedochádza k porušeniu daného práva. Intenzitu zásahu spôsobilú privodiť porušenie ústavných základných práv podľa rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 344/2010 dosahuje len také odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré neuvádza žiadnu argumentáciu, prípadne také, ktorého dôvody sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky alebo ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvej inštancie dôsledne uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal výsledky vykonaného dokazovania, riadne citoval právne predpisy, ktoré na prejednávaný prípad aplikoval a z nich vyvodil svoje právne závery, ktoré riadne vysvetlil, pričom dostatočne a presvedčivo objasnil, z akých úvah vychádzal. Jeho rozhodnutie tak nemožno považovať za také, ktoré by bolo v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Pri výklade aplikácie právnych predpisov sa súd prvej inštancie neodchýlil od znenia príslušných ustanovení, nepoprel ich účel ani podstatu, a preto rozhodnutie odvolací súd považoval za ústavne konformné. Nakoľko odvolacie dôvody žalovaného boli neopodstatnené, odvolací súd tento napadnutý rozsudok potvrdil.

19.

Na základe vyššie uvedeného vyhodnotil krajský súd odvolacie námietky žalovaného ako neopodstatnené, a pretože nezistil ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihlíada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP) rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania (výrok II.), ktorý plne zodpovedá procesnému úspechu strán v konaní a zákonným ustanoveniam v ňom uvedeným.

20.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobcovi ako úspešnej procesnej strane nárok na ich náhradu v celom rozsahu proti žalovanému, ktorý vo veci úspech nemal. O výške náhrady trov tohto štádia konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia súdny úradník súdu prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

21.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§419 CSP) .

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).